

Prædiken søndag d. 22. januar 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Matt 28,16-20 & Hebr 6,13-20.

Jeg er en klovn til at finde rundt. Det har jeg altid været.

Hvis man ser os på en af vore storby-ferier, så vil man se Mette gå forrest og vise vej - enten ved hjælp af et kort i guidebogen eller en app på telefonen.

Bagerst vil man se mig forsøge at sikre, at vi faktisk alle fire også er med. Det sker nogen gange, at jeg har en ide om, hvor vi er henne. Sådan da.

For et menneske som mig, er det med at sætte sig i bilen og indtaste en destination på GPS og vide, at så finder jeg det, en utroligt gave.

Faktisk bruger jeg nogen gange GPS funktionen i min telefon, når jeg cykler rund i byen. Kortene i en telefon er geniale, fordi der er den her blå prik, der hvor man er og så vender de ovenikøbet rigtigt i forhold til retningen.

Der er håb om at nå frem.

Når man kører af sted er det faktisk ret væsentligt, at vi når frem. Vejen til målet er også vigtig, men det er kikset ikke at nå frem til målet. Destinationen betyder noget.

Fra Jesus bliver døbt til han ender på korset for at dø og senere opstå, går han rundt i tre, måske fire, år.

Når man læser evangelierne, kan det virke, som om han bare vandrede planløst rundt fra sted til sted, og der hvor

2 af 5

der var mennesker, som ville møde ham, der blev han lidt.

Det er faktisk muligt, men tag ikke fejl af, at målet hele tiden var klart for Jesus. Målet var Jerusalem med alt, hvad der måtte komme.

Mon ikke de fleste af os kunne finde på en del omveje, for ikke at nå frem.

Efter de dramatiske begivenheder, som forandrede verden. Jesu død og opstandelse, taler han nu med disciplene. Der er gået fyrré dage siden opstandelsen, så de har efterhånden forstået, at han faktisk er opstået fra de døde. Selv Thomas har den. Og stadig vender tvivlen ind i mellem tilbage. Matthæus føler trang til lige, at kaste bemærkningen ind: *"...nogle tvivlede"*¹

Det er himmelfarts dagen og Jesus giver disciplene et mål, at styre efter. Når Jesus gør det, er det ikke altid let. Det er faktisk nogen gange ganske udfordrende. Ofte noget man ikke kan i egen kraft.

«»Mig er givet al magt i himlen og på jorden. [v19](#) Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, [v20](#) og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.»²

¹ Matt 28,16

² Matt 28,18-19

Vi er en kirke, hvor vi gør en del ud af, at sige, at bibelen skal tolkes ind i enhver tid og enhver sammenhæng.

Men lige præcis missionsbefalingen, som dette stykke omtales som, tager vi nærmest bogstaveligt.

Det er det, der legitimerer, at vi hele tiden forsøger, at tale med mennesker om tro. Fordi det er vores overbevisning, at det med at have tro med i livet, er en rigtigt god ballast at have med. Det er faktisk vores erfaring.

Vi gør det også, fordi Jesus siger, at disciplene skal døbe og undervise mennesker. Når vi tillader os, at kalde os kristne, så er vi disciple, og hvad Jesus beder disciplene om, beder han os om.

Med andre ord: Vi er i mission. Det er derfor vi siger: "Klart budskab om Guds kærlighed"

Det er kernen i alt, hvad vi gør. Vi skal intet gøre, som ikke understreger det klare budskab om Guds kærlighed.

Jesus siger: "...du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke. < [v31](#) Dernæst kommer: ›Du skal elske din næste som dig selv.›"³

I en kirke, som vores, hvor vi alle er optaget af, at kirken har det godt, både huset, tagrenderne, aktiviteterne og menneskene, så bliver det faktisk snublende let til, at vi elsker Gud og elsker kirken af hele vort hjerte og af hele vor sjæl og af hele vort sind og af hele vor styrke....

³ Mark 12,30b-31.

4 af 5

Som præst må jeg sige, at det er så fedt med mennesker, som brænder for kirken.

Det kedelige ved dette er, at selvom vi siger, at vi ikke ser verden som et os og dem, så er det alligvel sådan vi nogen gange kommer til at opføre os.

Det sker for os! - At vi kommer til at sætte kirken først.
Det sker i hvert fald for mig.

Det er der, hvor kirken er gået hen og er blevet destination.

Men kirken er ikke slutmålet. Aldrig.

Ser vi på den første kirke, som vi finder beskrevet i Apostlens Gerninger 2, og jeg skal spare jer for foredraget. For det har I hørt så tit. Så handlede kirke ikke om kirke, som vi er kirke. Kirken handlede om mennesker, aldrig om kirken selv.

Der er ingen, der er blevet kristne for at lege kirke. Nej. Min tro kalder mig da til at være et klart budskab om Guds kærlighed. Faktisk ikke til at lave kirke. Men jeg har brug for kirken til at blive inspireret, passet på i fællesskabet og til at forblive tændt.

Hvis kirken ikke er målet, men mennesker er, så elsker vi jo Gud og elsker mennesker. Det var jo det Jesus sagde, at vi skulle.

Destinationen for vores liv, er jo ikke at blive en trofast gå i kirke kristen - og gerne i Metodistkirken.

5 af 5

Målet for vores liv, og for andres for den sags skyld også er at vi har en destination. Det er det, som Hebræerbrevet taler om. Håbet.

Håbet som et anker. Et anker holder en båd fast. I princippet kan den drive hele vejen rundt, afhængig af strøm og vind. Hvis det stormer kan den slå sig gevaldigt i ankergrejet, men ankeret holder fast.

Når ankeret skal op, trækker man båden hen til ankeret. Man kan ikke trække ankeret hen til båden.

Håbet er et anker, på den anden side af forhænget - døden. Altså det evige liv - intet mindre.

Det er jo det potentiale - den kraft - der er i Guds kærlighed. Den kan forvandle mørke til lys, håbløshed til håb, død til liv,

Ultimativt er det det, som er destinationen. Det evige liv.

Derfor er kærligheden fra Gud HER i livet en enorm ressource, fordi der er styr på, hvor ankeret ligger. I mine øjne giver Guds kærlighed en enorm fred og frihed til at leve.

Derfor: Hvis GPS er indstillet på Alexandragade 8, så er det tid at sætte nye koordinater ind og styre efter dem.

Målet er himlen, men livet er vores vej. Du skal elske Gud og elske din næste.

Amen

Salme: Herre du vandrer forsoningens vej